

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

13

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50	filleri
PE JUMĂTATE AN	1.30	"
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.—	cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKRNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Comunitatea creștină.

În noul testament găsim noi cuvântul comunitate (sau biserică ecclesia) mai mult de o sută de ori. În unele puține cazuri spune acest cuvânt totalitatea a toți cei „chiâmați”, a toți credincioșilor și încă a credincioșilor tuturor timpurilor, în toate locurile și a toate confesiunile. Ei formează „comunitatea preste toate,” corpul, acărui „cap este Christos”. (Efes. 1, 22; 5, 23.)

Cu mult mai des să folosește cuvântul, când e vorba despre coerența regulată a credincioșilor în locuri sigure. Așa cetim noi despre comunitatea din Ierusalim, Corint, despre comunitățile din galația ș-a. Așa o comunitate, fie comunitate din loc sau locală, voim noi să o luăm acum puținel la vedere.

I. Ce-i o comunitate creștină?

După noul Testament este ea reunită după voia lui Dumnezeu a oamenilor botezați în credință. Ea e voită de Dumnezeu, ea e o instituțiune înțeleaptă a Domnului. A nu voi a o înfățișa în înțelesul noului Testament, a nu voi să o aparțină așa unei comunitate sau a o desprețui, este o nedreptate, care de sigur nu va putea rămânea fără de urmări triste.

Comunității creștine firește că trebuie să aparțină numai oameni credin-

cioși, cari au mărturisit bucuos credința lor în botez, nu nașterea cărnei sau împlinirea botezului fără de credință autorizează a fi membru, ci exclusive pățania dela Ioan 3, 3., nașterea cea nouă. Renăscuții să fie adogați comunității. (Fapt. 2, 14. 47.) Numai aceștia trebuie și pot forma o comunitate creștină. Aceasta-i calea și voia lui Dumnezeu.

II. Cări probleme are o comunitate creștină?

Mai ales două soiuri. Spre lăuntru să caute ea cu cea mai mare grijă a crește adevărata pietate a membrilor ei, spre afară să-i fie lățirea împăției lui Dumnezeu scopul.

Ca să ajungă cea dintîiu, este de lipsă, a rămânea „în învățătura apostolilor, în împărțășire, în frângerea punei și în rugăciune.” (Fapt. 2, 42.) Pentru fiecare membru sună, a crește în charul lui Dumnezeu și cunoștința lui Iisus Christos, a alerga după sfințire și pe lângă aceasta a dovedi participare faptică, atât spre fericirea spirituală cât și spre binele corporal a celuilalt.

Cine oarecumvă s'ar retrage înriurirei pedagogică (de creștere) a comunității, va ologi cu ușor în viața spirituală, se va pierde curând în lume și în sfârșit va ajunge în orbia de sine, în rătăcire și îngâmfare spirituală. Numai în grădina comunității, în coerența regulată unii cu alții pot fii

lui Dumnezeu deveni aceea, ce trebuie să fie, a se ajuta unul pe altul, a se edifica, a îndemna pe cei necrescuți, a mângâia pe cei descurajați, a purta pe cei slabi (II. Tess. 5, 11.), a ierta unul altuia (Col. 3, 13. 16.), a lua sama unul la altul, spre îndemnare spre iubire și spre fapte bune. (Ebr. 10, 25.) Iar contra celor răi și cerbicoși are comunitatea în sfârșit a exerca și muștrarea cea atât de în-sămnată. (Mat. 18, 12—17; I. Cor. 5, 2, 13; II. Tess. 3, 6.) Înspre *afară* a căpătat ea lățirea împărăției lui Dumnezeu ca problemă. Ea are a predica și a trimite predicatori la oameni singulari și la sate întregi precum și la popoare întregi evangelia cea mântuitoare, ea are a arăta copiilor în casă și școala duminecală tot așa ca și la bătrâni calea spre fericire. Prin lucrul ei să fie numărul membrilor comunității (Fapt. 2, 41. 42. 47; 5, 14; 6, 7; 16, 5.) precum și numărul comunităților însăși (Fapt. 15, 21—24; Tit. 1, 5; Mat. 28, 19.) după voia lui Dumnezeu mai mare. Probleme, în fapt probleme mari și mărețe! Cine ar voi să mai tragă la îndoială în-sămnatatea comunității?

III. *Cum ajutăm noi a se realiza planurile lui Dumnezeu cu comunitatea nouetamentală?*

Odată, precând noi primim mărturia Scripturii și a comunității, așa-dară pățim o pocăință în fapt temeinică. Mai departe, precând lăsăm în supunere botezul credinței a se implini cu noi și căutăm alipirea de o comunitate creștină și a o prețui. Mai departe prin ajutorare, care să descopere în umblare credincioasă, în mărturisire personală, în darea voioasă după Scriptură. (Compară II. Cor. 8. și 9.)

Și relativ la comunitate sună cuvântul lui Ioan: „Să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci cu faptul și cu adevărul.” Oh de ar deveni iubirea și prețuirea comunității tot mai mare în jurul nostru! Să nu se împiedice nimenea în haina ei sărăcăcioasă, de multe ori pravoasă de

peregrinat, ci mai mult să gândim, că este „comunitatea lui Dumnezeu, care a câștigat-o El prin propriul său sânge” (Fapt. 20, 28.), pentru ea trebuie trăit. Fără de comunitate nu este creștinătate biblică. Să ne temem noi de nebunia cea ucizătoare, că viața creștinească s'ar putea cu mult mai ușor trăi fără de coerența cu o comunitate. Trebuie aflat înțelesul cel mai adânc a noului Testament despre comunitate a-l reafă. Să reinviem noi iarăși învățătura despre comunitate, să grijim noi sântul cel atât de lipsit sănătos de comunitate. Creștinătate fără de comunitate, așa cetii eu nu de mult, este antisocial și repăsire. Să combatem noi tot soiul a desgradării comunității, dară las să vestim în sântul respectului faptul sfințeniei ei, naturii ei dumnezeiești, a relațiunii ei nedespărțibilă către Christos cu convingere. A face progres lucrului comunității Domnului, să fie desfătarea noastră. Să ne îngrijim, ca și copiilor nostri să le fie comunitatea iubită și scumpă preste toate.

„Oh Doamne, eu iubesc, A ta sfântă casă, Ce-i așa iubită ție, P-a ta mână-i scrisă.”

Din Wgc.

Către ostașii nostri.

Iubiții mei frați, ce stați în serviciul războiului!

Războiul, în care noi stăm, durerea cea multă, multa lipsă, care a urmat pentru foarte mulți, — uciderea de oameni și pustiirile cele înfricoșătoare în orașe și țări, durerea cea nespusă și nenumărată adâncă, care aduce el preste întregul nostru popor și țară, preste aliații nostri și nu mai puțin preste popoarele și națiunile ce stau în luptă cu noi, nu-i după eugetul nostru. Un de tot alt războiu, — cu de tot alte arme, — numai cu armele adevărului, a drăpăței, și cu iubirea cea vecinică de Dumnezeu, spre scopurile cele mai înalte și vecinică ră-

mânătoare alui Dumnezeu este, care noi mult mai bucuros am purta!

Fiindcă, și dacă acest războiu *nu-i* după cugetul nostru, ne și doare și suntem foarte năcăjiți a vedea, cum mulți din iubiiții nostri camerazi, mulți din conluptătorii nostri aliați cad, așa mulți devin greu răniți și suferă dureri nespuse și devin pentru întreaga lor viață ca chilavi, — purtăm noi și durere adâncă cu părinții cei mulți, cari au pierdut fiii lor, cu multele văduve și orfani, și cu cei mulți jălitori de laturea vrăjmașească, — atunci totuși o știm noi bine, că *acest războiu vine dela Dumnezeu*. De sigur, întreaga vină la acesta o poartă numai oamenii: noi și consoții nostri, noi și uritorii și vrăjmașii nostri. De sigur, oamenii l-au voit, cauzat și adus. — Nu numai aceia l-au cauzat și adus, cari l-au voit cu voința lămurită, ci și aceia, cari cu toată serioșitatea nu l-au voit, ci mai mult căutau a-l ținea departe și s'au rugat mult, ca Dumnezeu sa-l țină departe.

Că nouă ne-a fost iertat a trăi așa mulți ani ai păcei, era dela Dumnezeu, prin marea sa bunătate, răbdare și îndelungărăbdare, prin care voia El a ne aduce pre noi și popoarele la pocăință. (Rom. 2, 4.) Aceasta schimbare de cuget voită de Dumnezeu o lăsară oamenii de o parte. Din cauza, cugetul lumesc și lăcomia după câștig, cuget pământesc și șgârcenia, cugetul traiului bun, posesiune, onoare și mărire pământească, necredința, înstreinarea dela Dumnezeu, căderea și stricăciunea morală și nedreptatea în tot chipul, s'au sporit neconținut și și comunitățile creștine deveniră ca lumea, călduțe și sătule și au uitat de foamea după dreptate. Astfel trebuia să vie vearga- cea pedepșitoare alui Dumnezeu. Pentru aceea e acest războiu mare și ne mai auzit de înfricoșat dela Dumnezeu. Și întregul lui curs, sfârșitul lui de aproape sau încă de parte *vine sângur dela Dumnezeu*.

Cum am zis, acest războiu e de tot altul ca acela, în care noi bucuros am sta și el este cu de tot alte arme și în de tot alt mod și cu durere de oameni în de tot alt înțeles și cu de tot alte sântămintे condus, ca *acela război*, în care noi bucuros și cu toată inima ne-am lupta. Și totuși are Dumnezeu cel mare, sfânt și drept a judecăței, tot acela, care este D-zeul mântuirii în Christos Iisus, și în acest războiu înfricoșat, îngrozitor și foarte sângeros propuzis tot acela scopuri în ochi, ca la acela războiu de noi atât de dorit și de noi așa de bucuros luptat cu armele iubirei, a adevărului și a dreptăței. El vrea să împiedice înstreinarea cea tot mai repede crescândă, necredința cea tot mai mare, tot mai deplină devenindă și putrezala și stricăciunea cea tot mai mare a moralelor. El vrea să silească pre oameni la intrare în sine, la întoarcere, la pocăință și să caute pre Dumnezeu și să-i facă a primi mântuirea lui.

La multe mii în pozițiile de pușcat și de altcum la front și în lazarete și pe paturile de moarte a și ajuns Domnul acest scop. Doară și la mulți din cei în deosebi greu cercetați prin războiu. Dară și dacă ar fi numai puținele mii, cari prin nevoia războiului fură aduși la intrare în sine, la întoarcere, la pocăință, la Dumnezeu și la credință, totuși putem spune, că depunerea prețului, care fu platit pentru ei, nu-i prea mare. Sângele fiului lui Dumnezeu, care fu vărsat, ca noi toți să fim mântuiți, este de sigur nemărginit de mai mare preț, mai scump și mai valoros ca sângele tuturor oamenilor păcătoși. Dupăce Dumnezeu a plătit acest preț înalt pentru mântuirea noastră, nu formează nici sângele și durerea, năcazul și lipsa unei omenime întregi și a lumii un prea înalt preț, dacă poate servi spre aceea, numai unui sângur fiu de om a-l conduce la pocăință, la Dumnezeu și la credință în Iisus. Sângele fiului lui Dumnezeu, vărsat spre espierea pentru

păcatele noastre, este mai prețios, mai scump și mai valoros ca sângele tuturor oamenilor, cari oarecând au trăit pe pământ sau vor mai trăi aici.

Pentru că dară acest războiu este dela Dumnezeu și are scopuri dumnezeiești, vom noi, — și dacă eu cea mai adâncă umilință pentru păcatele noastre și ale poporului, pentru cădere și instreinare de Dumnezeu, și necredință, — a face în el datorința noastră față de rege și patrie și, dacă eu durere mare, dacă așa-i place lui Dumnezeu, a ne lăsa fosiți ca uneltele mâniei lui. Inse nemărginit mai bucuros ca uneltele milei sale, pe când El ne cinstește în toate părțile a depune despre El și mântuirea lui mărturisire, a îndruma pe cei păcătoși la El și a ne ruga neconținut pentru ei și mântuirea lor și pentru charul vieței vecinice pentru ei. Noi vom, pe când nu numai depunem mărturisire, ci a și umbla în lumina Domnului și a lucrului său și a lua sus o luptă decisă contra tot păcatul, contra necredinței și contra credinței deșartă, contra toată instreinarea de Dumnezeu și contra toată nedreptatea, — chiar și contra propriei leneviri și nedecisiune, contra tot cugetul pământesc și contra tot cugetul trupesc, contra tot, ce este nedumnezeesc și astfel a căuta a aduce o biruință a Dumnezeului nostru. E sigur, și frumos a fi un ostaș estins de domnul războiului, — dară mai mult, dacă vine estinderea dela cel mai înalt domn al războiului dela Domnul nostru Iisus Christos. S'a spus, că nu-i eu puțință, ca toți să aștepte o estindere dela cel mai înalt domn al războiului, dară dela Domnul Iisus putem noi toți căpăta lauda cea mai înaltă. (Iacob 1, 12; Apoc. 2, 10; Mat. 25, 21.) De sigur ar trebui ca noi din iubire către El să ne silim după aceea și să o și ajungem cu siguranță, lui spre onoare și multor altora spre mântuire! El însăși vrea să ne ajute la aceea și de sigur o va face numai de suntem

în toate credincioși. Pentru aceea înainte iubitorilor mei frați, fiți tari, neclătiți, și sporțiți tot mai mult în lucrul Domnului!

Vă salută pre toți eu iubire credincioasă, al vostru frate

H. Meyer.

Epistola lui Pavel către Efesenii.

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 2, 1. „*Și pre voi cari erați morți prin abateri și prin păcate.*” Mort — spiritualmente mort fără de o viață adevărată, spirituală, dumnezească, vecinică, — decăzând morții spirituală, trupească vecinică, — vinovat murirei, judecăței, chinului și torturei vecinică această starea tuturor oamenilor de natură. — Așa o descrie Scriptura, așa o vedem la toți oamenii ce vin în asta lume dela căderea lui Adam. — Călcarea ordinului și a voiei dumnezeiești, este nedreptate, este păcat. (I. Ioan 3, 4.) — Este pășirea afară din teritorul dumnezeesc de viață și călcarea în teritorul nedreptății și a păcatului, a Satanei și a morții satanică. — „Prin călcare și păcat a venit moartea în lume, și moartea a trecut la toți cari au păcătuit.” (Rom. 5, 12.) Și nu este nici o deosebire: Toți oamenii vin dela un om — din un sânge (Fapt. 17; 26.) Și acest un sânge — întiul om — a păcătuit, a fost prin călcare și păcat stricat și desfăcut de Dumnezeu, isvorul a toată viața spirituală, a toată viața corporală și vecinică, — de teritorul vieței și trecut în teritorul morței, și decăzut morței spirituală, corporală și vecinică, — încă înainte a fi născut pre întiul său fiu, și înainte de a fi fost o derivațiune dela el. Astfel s'au născut toți oamenii din substanță păcătoasă și conceput în păcat; — de substanță păcătoasă și păcătoși din natură (Ps. 51, 7.) păcătoși născuți în starea morții și domnitatea condamnăre.

V. 2. „*În care oarecând ați umblat după cursul luihei acesteia, după D-nul puterei aerului, a spiritului celui ce acum lucrează în fiii necredinței.*” Tot omul umblă în aceea ce el este, în și după propria sa ființă. Nici, când nu poate sau va fi umblarea unui om altcum decât cum el sângur este: „*Omul cel bun aduce cele bune din tesaurul inimei sale; și omul cel rău aduce cele rele din tesaurul său cel rău.*” (Mat. 12, 36.) — „*Cu ce-i plină inima, aceea vorbește gura — și mâinile și picioarele —*” (Mat. 12, 34.) Cum e pomul așa-i și fructul lui, nu mai bun și nu mai rău: „*Tot pomul bun poame bune face, dară un pom putred face poame rele. Un pom bun nu poate face poame rele, nici pomul putred nu poate face poame bune.*” (Mat. 7, 17; 12, 23.) De aduce pomul putred după părere poame bune — omul cel rău din tesaurul cel rău a inimei sale după părere fapte bune, — atunci aceasta părere e foarte sigur o părere rea; Domnul numește pe așa unii fățarnici și grăiește un „vai” asupra lor. (Mat. 23, 25—27.)

Fiecare om umblă ori în Dumnezeu — în adevărul, dreptatea și sfințenia lui, în căile lui, în cele bune, ori — el trăiește încă în sine însăși, în ființa sa proprie, stricată, și pentru aceea în fărâdelegi și păcate, în Satana și lume, în rele. „*Toți umblă,* — pentru că toți sunt născuți din ființa păcătoasă și sunt din natură răi, din nașterea și tinăreța lor în călcarea vocii lui Dumnezeu și în păcate, — și cu aceasta deșarte de teritorul dumnezeese de viață. Aceasta este „umblarea” — „cursul” — omenimei întregi din natură — „cursul acestei lumi.”

Prin căderea sa dela Dumnezeu a pierdut principele cel de odineoară mare îngeresc principatul său și a devenit ca Satană, diavol șerpele-cela bătrân, vrăjmașul ereditor alui Dumnezeu și ca ademenitorul și ruinătorul oamenilor. Și corpul său — precum toți îngerii și principii îngeresti îl au — l-a pierdut el din urmarea

rescoalei sale și în lupta contra lui Dumnezeu. Prin propria sa vină (II. Petru 2, 4; Iuda 6.) s'a păgubit el de principatul său căpătat dela Dumnezeu și de corpul său. El nu mai are principat faptic; el e numai un principe fără de principat, precum nu are nici corp și-i numai spirit încă. — Principatul său este minciuna și toată viclenia, întunerecul, răutatea: El este principele și Dumnezeul acestei lumi (Ioan 12, 31; 14, 30; 16, 11; II. Cor. 4, 4.); — aceasta-i cuprinsul a toată răutatea, a toată minciuna și a toată viclenia, a tot întunerecului și a toată înșelăciunea. Toate acestea sunt lucrul lui cel mai propriu, el sângur e născocitorul lor: Dacă el vorbește minciuna și amăgește, atunci vorbește el dintr'ale sale, că el este „părintele minciunei” (Ioan 8, 44.) Domnia lui, care el încă o exerciază în aer și lucrul lui, care-l are el acuma în fiii necredinței sunt numai întunerec și răutate, — prin minciună și viclenie, înșelăciune și părere falsă. Lucrul lui în cei necredincioși înecat, îndată ce înecat credința lor și ei „au pimit iubirea către adevăr și-l cred și nu mai cred minciunei; îndată ce ei vin la Iisus și inimile lor sunt învoite prin credința în El și prin Duchul sfânt au devenit Tatăl și Fiul locuitorii inimei lor. Și și tată domnia sa în aer și sub cer, toată minciuna și viclenia sa, ademenirea și amăgirea sa vor înceta, când Dumnezeu va face capăt cursului timpului acestei lumi, va descoperi toate, și pre el il va inchide legat cu lanțurile întunerecului în adâncul pierzării (I. Ioan 2, 17; I. Cor. 7, 31; Mat. 24, 35; Apoc. 20, 10.)

V. 3. „*Între cari*” „fiii necredinței” — către cari și noi am aparținut, „când eram morți prin abateri și păcate, în cari am umblat după cursul acestei lumi,” „care zace în răutate” (I. Ioan 5, 19.) „și după principele ei,” „duchul cel rău.” (I. Sam. 16, 14; Mat. 8; 16; 10, 1; 12, 43—45; Fapt. 5, 16; I. Ioan 4, 3; Apoc. 13, 14.), care și în noi își avea lucrul său —)

„și noi toți am petrecut oarecând în *corpulu nostru făcând voiele corpului și a cugetelor; și eram din fire fii ai mâniei, ca și ceilalți.*” — Pe lângă toate feliuri și deosebiriile cele mari, multe și diferite între oameni, totuși nu este între toate acele aici spuse între toți nici o deosebire: „Noi toți” zise apostolul, el nu să scoate nici pre sine. — „Încă eram morți prin abateri și păcate, și umblam întrînsele după cursul acestei lumi și după domnul aerului, adecă după spiritul. care și are în asta vreme lucrul său în fiii necredinței.” — „Noi toți aveam” — ca născuți după corp, nu după spirit, ca trupește și nu ca cei spiritualmente cugetând (Gal. 4, 29; Ioan 3, 6; Rom. 8, 5). „Încă aveam umblarea noastră în poftele corpului nostru.” — Tot omul trăiește în aceea, ce el este și în el, ce corespunde cugetului și ființei sale, — în aceea ce el inbește și după ce pofteste, după ce el însetează și flămânzește și după ce dorește. Este foarte lămurit, nici nu poate fi altcum: pânăcând omului spiritual, născut din spirit, omului cu cuget spiritual, mișcările cele păcătoase, poftele cele rele și dorințele corpului și sunt o tortură, el le urește și-i e scârbă de ele, și contra lor cu toată serioșitatea, cu neconțință priveghiare și rugăciune să gătește la luptă, și corpul cu tot cu poftele și dorințele sale le răstignește (Gal. 5, 24; Col. 3, 5; Rom. 6, 6; 8, 12. 13; I. Cor. 9, 27.), își află omul trupeș în ele viața sa și elementul vieții sale, le iubește și le caută, ele sunt desfătarea lui, el umblă în ele și-și află îndestularea sa în ele: Omul cel trupeș, firesc, nepocăit, nerenăscut, nespirtual, e un om a plăcerii și, deoarece nu are o viață nouă, un spirit nou, și pentru aceea nu cunoaște plăcerea omului spiritual și cu atât mai puțin o poate gusta împreună, — așa este și poate fi gustarea lui numai trupească și sentimentală, cugetul lui poate fi îndreptat numai la gustări trupești-sentimentale, și numai în acelea își po-

ate afla îndestularea sa. A trăi plăcerii, a voi să guste, a căuta plăcerea și după cât mai multă plăcere a alerga, apare omului firesc, încă trupesc ca aceea, pentru ce și la ce el trăiește, și pentru aceea și ca cea sângur rațională. Deoarece el alte plăceri ca acelea a trupului, ca acelea dela corp viitoare, și în tot cazul alte ca numai acelea, cari să gustă cu cugetul firesc, nu cunoaște, și cu atât mai puțin poate gusta, așa este întregul său cuget trupesc îndreptat spre pofta și poftele trupului, la plăcerile, cari vin dela corp și să cugetă cu cugetul firesc. Aceste plăceri a le căuta cât mai mult și cât de mult a le gusta, îi apare lui ca cel mai suprem scop a vieții, și pentru aceea ca sângur rațional. — Așa-i este lui petrecerea în poftele corpului său și facerea voiei trupului, faptul cel mai suprem a rațiunei.

Dară tocmai așa oamenii trupești, a petrecerii sensuală, care nu altă, ca numai plăcerile și bucuriile și fericirile dela corp veninde, — numai de acelea, cari cu sentimentul firesc prin corp să pot gusta, cunosc, am fost și noi; și pentru aceea „și fii ai mâniei din fire, ca și ceilalți; — Fii ai mâniei,” aceasta-i cel mai înfricoșat și mai teribil ce există și poate fi. De nespuse ori mai teribil și mai înfricoșat decât o putem noi descria și înfățișoșă, sau numai o putem presămți. Aceasta mânie preste ori ce măsură înfricoșată alui Dumnezeu vine preste toți cari rămân în „păcate și abateri” și în necredința și nepocăința lor, — nu să pocăiesc, nu primesc espiarea câștigată și oferită prin Christos și pentru aceea fără de îndreptarea din păcatele lor, fără de învoirea inimii lor, fără a păți o nouă naștere din Dumnezeu fără de adevărata curățire a întregii lor ființă, și fără de sfințenia mijlocită de Dumnezeu și de El recunoscută mor în starea lor firească și în păcatele lor. — Toți oamenii, — toți, cari sunt de o potrivă părtași firei celei stricată, trupești sensauli și prin abateri și păcate morți, — toți,

cari umblă după cursul acestei lumi și după acela domn, care domnește în aer, în cari duchul cel rău își are lucrul său, *sunt fi ai mâniei din fire* — Toți cari sunt părtași acelei fire și ființă și duc tot aceea purtare și exerciază tot aceeași lucrare, vor împărți și *trebuie să participeze la tot aceeași soarte*. — Și aici sună: „Asemenea frați, asemenea soarte.”

(Continuăm.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Minciună.

Așa nu s'a uitat nici odată bunica la nepoată sa! Ochii văd prin ochilari, și în partea cea mai adâncă a inimii. Și ceea ce vede acolo bunica, citează crețuri pe fața ei. Ida nu mai poate căuta în ochii ei, să uită la pământ, 'i este rușine. Și are cauză la aceea, că a mințit. Dară asta-i cu mult mai trist, decât o gândi bunica. Ea dădu Idei 50 de fileri, ca să-i ducă bătrinei lucrătoare oarbă Luiza. Ida umblă fără grijă cu banii, n'a împlinit îndată însărcinarea și pierdu banii. În spaima ei și voia să o spună bunicei, deși s'a temut foarte de fața ei aspră. Dară acuma veni unchiul și o întrebă: „Ida, ce îți lipsește?”

Ida 'i spuse, că a pierdut banii și că să teme a spune aceasta bunicei.

„Și cum vei face aceasta?” zise unchiul, „cu aceasta numai năcăjești pe bunica iar tu capeți ocară. Lucrurile întâmpate nu să pot schimba, spune-i numai, că ai dat banii și de altădată grijește mai bine!”

Ida să spărie mai nainte de vorbele unchiului, dară după puțină vreme gândi ea, că o fi mai bine, dacă face așa. Da, da, așa-i, atunci bunica nu să năcăjește și nici Ida nu capătă ocară, dăpoi că unchiul

trebuie să știe, că aceasta-i așa la loc. Dară în inima copilei umblă mașinerie singulară, care cu glas tare și neîncetat îi spune: „Nu-i iertat să mințesti, un mincinos e tot așa, ca un fur!”

În asta clipă o strigă bunica. Altădată așa voios mergea Ida la ea — dară astăzi! Șovăind să apropie. Ea sânte, că fața ei e o epistolă deschisă, pe care este scris cu litere mari roși: „Eu mințesc!”

„Copilă, ai dus banii la bătrina Luiza?”

„Da, bunico.”

Bunica să uită aspru la Ida. „Copilă, vino la mine,” zise și apucă mâna ei, „caută la mine!” Greutate de plumb să așeză pe ochii Idei, întrâtăta, că nu-și putea arădica ochii. Și acuma glasul cel atât de plăcut zice cu seriositate și trist: „Copilă, tu mințesti!”

Dară prefacerea Idei să frânse. Plângând își plecă ea capul pe sânul bunicei și i-a spus toate, toate.

Ida să învăță în asta oară, ce un lucru de lăpădat este minciuna — și cu ajutorul lui Dumnezeu — nu va mai minți, de aceasta hotărîre se va ținea tare.

Și unchiul! — Oh toți aceia, cari silesc pre un copil a minți, fără ca să „gândească ceva cu aceea” este un vers biblic pentru cei ce vreu să scandalizeze pre alții.

Tâmplarul cel onest.

În anul 1736. căpătă un tâmplar cu numele Conrad Sterzinger dela un om nobil un scrinișor de reperat. Scrinișorul avea un scrinut secret, despre care proprietarul nu avea cunoștință. Sterzinger descoperi aceasta pe când lucra și găsi în el o șatulă plină cu pietre scumpe de mare valoare. Un cunoscut a tâmplarului era tocmai de față, care văzând aceasta făcu tâmplarului următorul ofert, că-i câștigă 10,000 de

taleri pentru pietrele cele scumpe, din care pe sama sa numai 1000 își oprește lui.

„Prietine,” zise tâmplarul cel onest, „ce drept așa areca cu la aceasta?” Probabil tata proprietarului scrinișorului puse fără de știrea familiei aceste tesauru aici, iar a mea dato-riță este a le da napoi proprietaru-lui.”

A și dus napoi tesauru proprietaru-lui scrinișorului. Aceste-i spuse cu bucurie, că valoarea pietrelor aflate e mai mare de 50,000 de taleri; la tata său, care muri fără de veste, au aflat înșămări, după cari o parte din acestea a vindut-o, iar cealaltă parte a pus-o bine. Dară deoarece înzădar căutară pietrele cele scumpe, acuzând pre un serv cu furătura, îl aruncară în închisoare, care a fugit de acolo norocos. Dară nevinovăția cea desco-pperii a acestui om nenorocit îi face mai mare bucurie, ca tesaurul găsit.

„Dară d-tale, om de omenie,” continuă proprietarul margaritarilor scum-pe, „atăta îți cinsteș, cât acela cu-noscute și-a făgăduit.”

Și-a și ținut vorba. Tâmplarul își căpătă cei 10,000 de taleri, dară pentru aceea pe lângă averea sa, rămase el și mai departe un om lucră-tor, binefăcător și umilit. Domnul a căutat și spre servul cel fugit și nu s'a odichnit, până nu l-a găsit și a adus la cale greșul făcut cu el.

Ia sama la cel neprihănit, caută la cel onest, că viitorul este a omului păcei.

Tinărul creștin curăjos.

Un copil de doisprezece ani, acărui părinți încă erau păgâni, a cunoscut și iubit pre Domnul Iisus. Într'o zi îi porunciră părinții, ca să meargă cu ei în templul idolului. Copilul șovăi; pentru că el scotii aceea ca păcat și credea, că trebuie să asculte mai mult pre Dumnezeu, decât pre oameni. Dară părinții săi ajunseră în furie și-l duseră cu sila la templu,

ca să jertfească. Atunci zise fiul: „Tată, imi puteți tăia jos mânilu, dară la serviciul idoleș nu mă veți putea sili.” Toți să minunau de cură-jul copilului. În sfârșit îi dădură pă-rinții drumul, dară hotărîrea fiului lor i-a rusinat și într'atăta i-a păt-runs, că în dumineca următoare mer-seră în capela de misiune spre a auzi evangalia despre Iisus.

Să nu ne temem de vifor.

O femeie, care cu fetița ei într'o zi caldă vizită pre prietina ei, observă, că cerul să înnuoră și pentru aceea să grăbi către casă. Merșeră cu tră-sura și erau tocmai pe trasură când isbucni viforul. Copila să alipi de mama ei cu frică și la fiecare fulge-rare și tunătură să spăria. Toată mângăierea și vorbirea mamei era înzădar. În sfârșit întrebă micuța: „Mamă?” — „Ce vrei, Măriuță?” — „Este aici Domnul Iisus și în tră-sură?” — „Da, fiica mea!” Din ace-asta minută a dispărut toată frica. A putut fulgera și tuna cerul, dară Măriuța tot era veselă.

DIN FĂURIE.

În acest loc au mai sunat cuvinte despre frații noștri iubiți, cari sunt pe plăurile de luptă jur împrejur, pe unde numai știm, că ne amē-nință piericoalele din partea vrăj-mașilor. Încă lupta nu s'a gătat, încă mai au a cădea mulți ostași bravi în apărarea patriei și u cāsii lor. Ba nici nu o știm, când și cum se va găta acest războiu înfiorător. Dară una trebuie să fie tuturor clar, că noi nu ne putem retrage dela împlinirea datorințelor față de rege și patrie. A ne supune autorităților, în ori ce zi și oară, este cea mai sfântă dato-riță a noastră — afară de cea față

de Regele regilor — Apostolii Domnului nu numai odată ne îndeamnă la aceasta. (Rom. 13, 1—3; I. Tim. 2, 2; Titu 3, 1; I. Petru 2, 13.)

Dară noi știm și aceea, că când trebuie să fim supuși autorităților, nu ni iertat nici porunca lui Dumnezeu lăsa la o parte. Autoritatea încă stă din oameni cu sămț, inimă și pricepere. Ei știu, cât de bine-i pică la om, dacă după o vreme îndelungată, să spunem de 6 luni, sau un an, sau la alții și mai de mult nu au văzut pre iubiții lor: părinți, femei, copii. Din când în când, dar' am putea spune mai preste anul întreg să dă ostașilor concediu (urlaub), ca ei să-și poată împlini dorința, a mai vedea pre iubiții lor. De așa lucru să bucură și cei de acasă, și cel cu concediul. În acele puține zile cel concediat cu tot cu ai săi, de regulă au cele mai fericite sărbători. Numai ziua din urmă să trezească ei, că: ach, numai un vis să pare a fi fost, așa iute trecură zilele și acum iacă ajunse ziua cea atât de neplăcută a despărțirii. Dacă ziua revederii e de mare bucurie de sigur și ziua despărțirii nu-i mică, ba grea și durosă, mai ales în aceste zile, când trebuie să gândească omul, că cine știe! —

Oare gândit-au iubiții noștri frați din armată cu tot cu acei de acasă, că ei la așa cazuri nu au a merge cu lumea, nu a face ca lumea, ci dacă din bunăvoința autorităților au căpătat concediul, și din mila Atotputernicului Dumnezeu viața, puterea și sănătatea la aceasta, cum au a împlini ordinul omenesc, a autorităților, tot așa nu li iertat a călea nici porunca lui Dumnezeu? Autoritatea dă la fiecare concediul pe oarecâtăva vreme, la unii numai 2—3 zile, la alții o săptămână, la alții 2, 3, 4 și mai multe săptămâni. Când să dă concediul li se și spune totodată, că iacă în cutare zi trebuie să fi aici! De aci încolo apoi cel concediat vază, ce face. Sunt unii apoi, la cari li cât mai cu grabă, a ajunge la ai lor;

abea am crede că s'ar afla puținei la cari nu le-ar fi grabă. Ei merg cu zi cu noapte pe trenuri din loc în loc strămutându-se, până își ajung scopul. Firește o fac cei mai mulți ca lumea: Ei călătorească cu zi cu noapte, fie aceea ziua Luni, Marți, Miercuri — cari sunt zilele noastre, sau fie aceea ziua așa numita ziua Domnului: Duminecă. Nu uitați dară fraților nici de porunca Domnului: El poruncește să păzim ziua lui, să ne ferim în ea de tot lucrul, să nu luere alții pentru noi în aceasta zi: Este ziua Domnului, El a poruncit-o, El a sfințit-o și binecuvântat-o, și tot El ne-a poruncit a o păzi și sfinți. Dacă porunca autorităților este aspră, dacă aceea nu o putem călea, fără a nu ne lua pedeapsa meritată, oare cu cât mai aspră socotim noi a fi porunca lui Dumnezeu? Când suntem în serviciu sub poruncă, firește că trebuie să fim în toate zilele supuși, iar când suntem odată liberi și am putea și altcum face, de sigur n'ar trebui să facem călcarea preste călcare. Pentru ce ascultăm de autoritate și ne facem față de ea datorința în ori care zi nu noi suntem respunzători, iar ce facem din propria voia, nu împărăția răspunde, care-i o autoritate lumească, ci noi, cari ne numim fiii lui Dumnezeu, dară călcăm cu nepăsare cuvântul lui! Oare nu gândim noi, că pentru păcatul cel greu a lumii, între ele și a noastre păcate înțelese, a venit acest războiu — biciu — grozav preste omenime și preste noi? Să nu grămădim și mai multe păcate.

Pentru aceea frații noștri din armată, cari vin la familiile lor acasă, să nu uite în calea lor de porunca lui Dumnezeu și frații noștri de acasă, cu tot cu surori, să nu uite când iubiții lor vin acasă pe zile de porunca lui Dumnezeu, zicând, că: încă mai poți rămânea o zi, dăpoi că tot vei ajunge pe Luni la loc. Că dacă mergi, cine ști mai vedea-ne-om. Să poate să nu ne mai vedem aici, dară de am făcut voia Domnului,

vom avea o fericită revedere. Să ne rugăm pentru pacea țării, și vom gusta revederea. Dară preste toate să nu uităm porunca lui Dumnezeu!

* * *

Oamenii cari stau față cu dușmanul trebuie să aibe o natură tare, ei trebuie să aibe nervuri tari; cu un cuvânt ei trebuie să fie oameni, cari să poată lua sus lupta cu vrăjmașul cel amaric, cu care stau în față, și trebuie să fie oameni, cari să poată suporta și umblarea timpului, frigul și căldura, zăpada, grindina, ploua și furtuna. Dară dacă vorbim cu câte unul din aceia viteji, fie prin scrisoare, fie în persoană, ei tot amintesc mereu despre o slăbiciune. Frații nostri mai ales s'au învățat într'atăta cu cuvântul „slab“ a se numi, că doară nici ei nu o mai iau în samă ce zic.

La redacția noastră vin multe scrisori, mai scurte și mai lungi. Firește că noi atât de ocupați suntem, că numai rar putem răspunde la câte unul. Dară și aceasta de acolo vine, că nu suntem tări, ci slabi. Aceste scrisori vin dela cei de acasă și o parte bună dela cei din armată. Cele mai multe sunt subscrise pe lângă nume cu cuvântul „slab“: Firește voim noi a crede unora, că ei nu sunt „tari“, când scriu atât de scurt și neînțeles, că nu le putem nici dorința implini, pentru că și noi suntem slabi. Firește, că ce-i cu puțință facem, și ne bucurăm de câte o veste cât de scurtă ar și fi ea, că o știm bine, ce zice apostolul, când spune: „nu mulți învățați“. Că de unăzi cetii despre un oarecareva scriitor, care știe scria cu luciul plugului în pământ, și de altcum e om neînvațal o laudă, că o făcuse așa bine într'o foaie, că zice redactorul, că de ar fi scris-o vre un scriitor uscut, atunci nu l-ar fi laudat, dară dela un om simplu e destul de frumos. Așadară și noi cu bucurie primim vești de bucurie din adunări și dela armată dela frații nostri, ori și cât de slabi

s'ar numi ei. Dară noi căpătăm și serieri lungi, foarte lungi, dela unii și alții, așa de lungi, că neavând multă și lungă vreme a le cerca, ori cât ne-ar părea de rău, suntem siliți a le pune la o parte pe „altă dată“. Aceea „altă dată“ de multe ori — no cum s'o zic — nici nu mai vine. Dară și aceasta sunt scrise de oameni „slabi“, că așa o spun ei. Doară ei gândesc la cuvântul apostolului: Când sunt slab, atunci sunt tare. Fie așa. Noi nu știm ce ei gândesc, atăta gândim, că ei în fapt sunt cei tari, cari ne pun pre noi pe probă, să vază câtă putere avem noi.

Dară noi am ruga pre fiecare dintre iubiții nostri, fie de cei ce sunt acasă, fie de cei ce sunt la armată, când ei scriu ceva, să nu o lungească așa tare, că ce folos de zama lungă. Cu aceea nu mult întărim pre alții. Să scriem mai mult din pățania noastră. Așa cred, că în vremea de astăzi mulți iubiți au multe pățanii prețioase, atât în țară, cât și la armată. Domnul lucrează în asta vreme furtunoasă multe miuni. Trebuie numai să gândim puținel, și ne-om aduce aminte de ele. Noi să nu scriem nici odată așa de lung, ca să slăbim, ci să întărim pre alții prin conținutul cel scurt și miezos a articolului nostru. Nu le pară dară rău la cei ce au scris până acuma, nici nu să descurajeze cei ce au scris prea lung, ori prea scurt, ori nici cum, nu dintr'o tăietură să obrace stejarul cel mare, nu dintr'o trăsătură devenim scriitori iscusiti — de aceia și scriitorul acestora este de parte încă — dară exerciarea ne face și dacă nu maestri, baremi meșteri. Iar de muiăm condeii nostri în călmarul lui Dumnezeu, El ne va învăța pre noi, cum să scriem după placul lui, și spre onoarea numelui său, cât și pentru întărirea comunității lui Dumnezeu în asta vreme cu ispite plină.

„Cuvântul vostru să fie totdeauna cu har, dîres cu sare.“ (Coloseni 4, 6.)

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 4. Iunie.

23. Întrarea evangheliei în Europa.*Faptele 15, 36—16, 15.*

Cuvânt de aur: „Treci în Macedonia, și ne ajută.” (Fapt. 16, 9.)

După consiliul apostolilor în Ierusalim (Fapt. 15, 1—31.) arată Domnul servilor săi, cari au participat la consiliu, fiecărui locul său. Pavel și Barnaba să întorc napoi la Antiochia și edifică comunitatea. După câtăva vreme dă Pavel sfatul (v. 36.), a cerceta iarăși comunitățile. Vulturul își mișcă aripile. Aceasta a două călătorie de vizită a comunităților deja întemeiate. Sub conducerea lui Dumnezeu fu ea însă o mai importantă călătorie ca cea dintîiu, ca o expedițiune îndrăzneată de cucerit în Europa. Aceasta călătorie trebuie să ne fie nouă deosebit importantă, după ce ea însemnează începutul misiunii în partea noastră proprie de lume.

Noi ne ocupăm cu: I. Însoțitorii călătoriei. (Cap. 15, 37—16, 3.) II. Strigătul din lipsă: „Treci în Macedonia, și ne ajută!” (16, 4—10.) III. Lidia, înția creștină a Europei. (v. 11—15.)

Duminecă, în 11. Iunie.

24. Descoperirea Duchului.*I. Corinteni 2, 1—16.*

Cuvânt de aur: „Spiritul cercă toate, până și adâncurile lui Dumnezeu.” (I. Cor. 2, 10.)

Dacă sărbăm noi astăzi Rusatiile, nu trebuie să gândim numai la aceea, că Duchul sfânt în înția zi mare a Rusaliilor în Ierusalim căzu pe învătăceii lui Iisus și duse la întemeierea întîiei comunitate creștină. Noi ar trebui înainte de toate să ne bucurăm de aceea, că Duchul sfânt tot mereu să dovedește în fiii oamenilor.

Despre acest fapt vorbește și lecțiunea noastră, care este luată din epistola lui Pavel către comunitatea cea tinără creștină în Corintul cel falcic. Atunci era Corintul cel mai bogat oraș de comerciu din lume, portul lui mijloeca schimbarea mărfurilor între Azia și Europa. Către bogăția orașului mai veni o fală mare de cultură, dară și corupțiune adâncă de moral. Ce noi avem în Duchul sfânt, în contrast cu darurile cele părute de valoare a lumii acestei pieritoare, vrea să ne învețe pre noi astăzi Pavel, cum învăța odinioară pre Corinteni.

Noi vedem descoperirile Duchului: I. În predica evangheliei. (v. 1—5.) II. În adevărata înțelepciune a credincioșilor. (v. 6—9.) III. În înțelesul cel spiritual a celor pocăiți. (v. 10—16.)

Duminecă, în 18. Iunie.

25. Sămănare și seceriș.*Galateni 6, 1—18.*

Cuvânt de aur: „Nu vă rătăciți, ori-ce samână omul, aceea va și seceră.” (Gal. 6, 7.)

În Dumineca din urmă avurăm noi o lecțiune de Rusalii din I. epistola lui Pavel către Corinteni. Și astăzi să avem noi o lecțiune dintr'o epistolă alui Pavel. Comunitatea din Galația, către care este aceasta epistolă adresată, o fi întemeiat-o apostolul la începutul călătoriei sale a doua de misiune. Epistola poate fi scrisă în anul 55 din Efes. Și epistola de astăzi o are de lucru cu lucrările Duchului sfânt și lucrarea oamenilor nerenăscuți. Noi suntem dojeniți de o viață nespirtuală și suntem îndemnați la o umblare plăcută lui Dumnezeu. Cum e sămănatul, așa va fi și secerișul.

Noi vom din lecțiunea noastră sămănare și seceriș să cunoaștem două adevăruri principale: I. Numai umilinta dobăndește. (v. 1—10.) II. Numai charul ne măntuiește. (v. 11—18.)

Duminecă, în 25. Iunie.

26. Convertirea păzitorului închisorei.

Faptele 16, 16—40.

Cuvânt de aur: „Credé în Domnul Iisus Christos și te vei mântui tu și casa ta.“ (Fapt. 16, 31.)

În Dumineca de naintea Rusaliilor am auzit noi, cum ținu Evangelia intrarea ei în Europa. Lidia, vânzătoarea de purpură, a fost cea dintâiu convertită. Astăzi să auzim noi, că și bărbați fură de timpuriu dobândiți în împărăția lui Dumnezeu. Bărbați și femei, copii și mari, toți trebuie să se întoarcă la Mântuitorul, dacă vreu să fie fericiți.

Noi auzim despre convertirea păzitorului închisorei în Filippi: I. Cum fură Pavel și păzitorul închisorei aduși la olaltă. (v. 16—24.) II. Între cari împrejurări fu păzitorul închisorei convertit. (v. 25—34.) III. Cum își luă Pavel rămas bun dela păzitorul închisorei. (v. 35—40.)

Duminecă, în 2. Iulie.

27. Apostolul Pavel în Tessalonic și Berea.

Faptele 17, 1—15.

Cuvânt de aur: „Pre acesta l-a înălțat Dumnezeu cu dreapta sa, să fie Domn și Mântuitor.“ (Fapt. 5, 31.)

În Dumineca trecută am avut noi învățatura despre convertirea păzitorului închisorei. După ce apostolul Pavel își luă rămas bun din Filippi merse el la Tessalonic (care în zilele noastre are o mare rolă în războiul universal, și poartă numele de Salonic), unde el întră îndată în sinagoga iudeilor și căuta a-i convinge despre mântuirea prin Domnul Iisus. Unii l-au ascultat; l-au ascultat încă mulți păgâni și au crezut cuvântul, dară mulțimea iudeilor au făcut din pismă o reșcoală și Pavel era silit a merge de acolo. Dară el și merse bucuos la Berea, und găsi oameni mai no-

bili de inimă și euget. Acestia căutau scripturile, ca să se convingă de cele auzite de sunt așa. Așa ar trebui s'o facem noi: să cercăm cuvântul lui Dumnezeu de-amarantul, că acolo aflăm întărire la suflet. Însă vestea despre lucrul lui Pavel în Berea ajunse la cei din Tessalonic și nu-și găsiră lucru mai grabnic și mai bun, decât a merge acolo și a ațita pre oamenii cei răi contra lui Pavel și învățături despre mântuire, așa că Pavel fu silit și de aici a merge. Dară ce el a lucrat nu s'a nimicit. Un lucru nobil: o resplată frumoasă!

Pătrarul III-lea.

Pentru Duminecă, în 9. Iulie.

28. Adunarea din Tessalonic.

I. Tessalon. 1, 1—10; 2, 17—20; 4, 13—18.

Cuvânt de aur: I. Tess. 4, 14.

MISSIUNE.

* **Botez în Prilipeți.** Prin mila ceresului Părinte am avut o mare bucurie în ziua de 24. Apr., adevă a doua zi de Paști. Bucuria noastră era, că Domnul a vărsat binecuvântarea sa cea cerească și în locurile noastre atât de întunecate și fără lumină cerească. Adevă au trecut la Domnul 18 suflete, la cari le-a strălucit Christos în inimă. 5 din prilipeți (Perebô), 4 dela Bozovici, 4 dela Nagyapusnik și 5 dela Rudăria. Actul botezului l-a îndeplinit iubitul fr. bătrîn St. Ignea și ca ajutor a fost iubitul fr. Pascu Damian din Karânebes. Părintele cerese, prin Fiul său să binecuvinteze noile sale plante, pre cari le-a plantat în via sa. Rugăm pre Domnul Iisus, Mijlocitorul nostru ca el să le crească, ca să aducă mult fruct spre a lui onoarea. Amin.

O predică scurtă.

Când la ieșirea din o adunare de deșteptare unul dintre vorbitori încă să grăbi în aceea seară spre gară, ca acolo să ajungă trenul din urmă, care să-l ducă napoi la ai săi, fugi un bărbat cu mare grăbire după el și-i zise: „Oare nu ași mai putea o clipă vorbi cu d-ta? Eu sunt foarte îngrijit pentru mântuirea sufletului meu.“ „Iubitul meu domn,“ răspunse cel grăit, „durere că abea mi mai cu puțință, a mă oferi d-tale, ori cât de scurt ar și fi. Trenul meu vine deja, în trei minute merge el mai departe, altul ca acesta nu mai este pentru astăzi, și cause silitoare pretind călătoria mea. Dară ascultă d-ta încă iute: Cetește d-ta acasă Isaia 53, 6. acolo vei intimpina de două ori cuvântul „toți“. Mai întâiu te însoțește celui dintîiu, apoi la al doilea. Acolo ai d-ta înțrarea și ieșirea la mântuire, și d-ta vei fi mântuit. Noapte bună!“

Încurecat stătu întrebătorul nostru în loc și privi în urma trenului pornind. Iarăși venindu-și la sine, zise el în sfârșit: „Eu trebuie să văd odată ce stă în acela loc în Isaia.“ Ajuns acasă, deschise el biblia sa și ceti: „Noi toți rătăcitu-ne-am ca oile, înturnatu-neam fiecare în calea sa, iar Iehova lăsat-a să-l nimerească fără-delegea noastră a tuturor.“ — Pe El? El, acela-i Christos! Acuma o găsii. Așadar și păcătorele mele le-a aruncat Domnul pe El. Da, acesta-i ieșirea. Acuma pot eu ieși, mântuit, eliberat, miluit.“

Mulțămită ajutorului Duchului lui Dumnezeu, care a pregătit acest suflet pentru primirea acestei rază de lumină, acestui căutător a mântuirii lui, acest recept scurt a fost de ajuns pentru luminarea inimii sale. Cu conștiința liniștită și alinată și cu inima plină de mulțămită putu el din aceasta serară înainte să se bucare întru Christos, Mântuitorul său.

Din Wge.

Înălțarea lui Iisus la cer

a fost dorința lui. Pânăcând trăia și lucra El pe pământ, a fost ea scopul vieței și lucrării lui. Cerul a fost patria lui, de acolo venise El acolo a se întoarce iarăși era dorința lui necumată. Pe pământ era El și rămase strein. Cu întreaga sa ființă și cu cugetul său și cu întregul său lucru aparțin El cerului. Tot aceea sună și tuturor învățăceilor și următorilor săi adevărați. Ei toți sunt încă de sus, născuți dela Dumnezeu, cu aceasta de sus veniți. Și a lor cuget și ființă și lucrul lor întreg nu-i din asta lume. Cugetarea lor nu-i pământească, nici sensuală, ci cerească, spirituală și Dumnezească. Ei caută după acelea, ce sunt pe pământ, ci după acelea, ce sunt în cer, unde este Christos, șezând la dreapta lui Dumnezeu.

Dacă ei sunt în modul potrivit, dacă ei într'adevăr trăiesc în Dumnezeu-dacă viața lor e în fapt din Dumnezeu și în Dumnezeu, prin Dumnezeu și cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, după cum ar trăbui să fie și de sigur și poate fi, nu trebuie nimene să le amintească acest scop a vieței lor, chiamarea lor cerească sau a-l pune înaintea ochilor lor.

Pentru aceea a venit Christos în lumea asta, a împlinit lucrul său cel mare, foarte greu și foarte amar pe cruce, ca să ne aducă pre toți în cer, la Dumnezeu, în împărăția și în gloria sa. Aceasta nu să face fără de voința noastră cea mai serioasă. Nu fără să nu fie fost și este în fapt și foarte cu serioșitate scopul și dorința vieței noastre întregi și a toată lucrarea noastră. Nu să face, fără a fi noi de sus, dela Dumnezeu născuți și ca fiecare, care are atindere cu noi să cunoască, că noi suntem streini în aceasta lume, că noi în tot cazul și cu cugetul și gândul, voința și dorința toată silința — cu cugetul nostru, cu spiritul și sâmul nostru, aparținem altei lume, ca aceasta. Că gândirea și cugetarea noastră este cerească și noi

de sigur nu mai căutam după aceea, ce este pe pământ, ci după aceea, ce este sus.

Aici este ca piatra de cercare, pe care fiecare însuși poate cunoaște, că oare și el odată, când va merge din aceasta lume, avea-va o înălțare la cer și intra-va în viața vecinică. Cine aici nu să cearcă neîncetat pre sine, — cine aceasta cercare ține de prisos cugetă indiferent după ea, nu-î trebuie siguranță în asta cauză, sau doară să teme de aceasta cercare — în tot cazul nu are siguranță despre aceasta, nu ar trebui nici într'un caz să se socotească către cetățenii cerului și nici de alții să nu fie socotit către aceia.

Și raportul despre înălțarea Domnului nostru la cer conține îndrumări foarte vrednice de observat:

1. Înălțarea lui s'a întâmplat din Betania (casa strămtorărei). Așa trebuie toți, cari vreau să intre în viața vecinică, să cunoască multă strămtorare. Ei toți trebuie să fie așa unii, cari prețuiesc strămtorarea ca un câștig mare, un mijloc valoros, ba de lipsă a albi hainele — inimile lor și cugetul lor, întreaga lor viață și ființă și toată purtarea lor în sângele Mielului.

2. El merse spre cer binecuvântând. El a fost venit a fi o binecuvântare pe pământ, și El a fost. El n'a dat nimenui piedică ori scandal. Toate cuvintele lui au fost plăcute, adevăr și iubire, pentru aceea cuvinte ale binecuvântărei. Nici un om nu va ajunge în cer, care n'a fost o binecuvântare aici pe pământ.

Aceia, cari au adus pre mulți la dreptate, — dară nimene, nici prin cuvânt, nici prin umblare spre nedreptate, — vor lumina în împărăția Tatălui ca stelele lui Dumnezeu în veci vecilor. (Daniil 12, 3.)

Fie dorința noastră după cer mare și zilnic mai mare devenind. Să fim noi așa unii, cari după Scriptură au temeiul sigur a speranței vieții vecinice, că vom intra la Dumnezeu în împărăția sa cerească!

Piericolul conformărei cu lumea.

De H. Meyer.

Temata noastră e ambiguă (cu două înțelesuri); Ea vorbește despre piericolul spre conformarea lumii, și spune că devenirea asemenea lumii închide în sine piericol.

1. Să stee piericolul spre conformitate cu lumea. Noi întrebăm:

1. Ce gândește cuvântul „lumesce“? El gândește cugetarea, viața și modul lucrării oamenilor lumești, ca celor necredincioși, celor cu cuget pământesc, celor ce trăiesc corupți și pofteilor sentimentale. Caracterizează pre toți aceia, cari nu au viață spirituală și dumnezească și nici nu caută după aceea. Este căutarea cea mai întiă și e mai mult după aceea ce este pe pământ și înaintea ochilor, după traiul bun trupesc și după favoarea și onoarea oamenilor; și cu plăcerile și lucrurile temporale ale vieții acestia a se îndestula, sau barem a le da întietatea, și după Dumnezeu, după împărăția sa și după societatea sa a nu dori cu serioșitate. A fi lumesce sună pe scurt: A iubi lumea aceasta cu plăcerile ei și a fi în consunare cu ființa, cugetarea și gândirea oamenilor lumești, cum o lucrează Dumnezeu acestei lumi în ei.

2. Oare cine poate deveni conform lumii? Cu mult mai mult am putea noi responde întrebarea: Cine nu poate deveni conform lumii? La aceasta întrebare ar trebui să respondem noi: Nu este om, pânăcând este în corp în această lume, care nu ar putea deveni conform lumii.

a) Mai iute merge la aceia, cari n'au fost nici când altcum ca lumești. Cu cât mai mult este cineva încă sau deja lumesce, diu lucrul lumii are pe și în sine și Satana își are lucrul său în el, cu cât mai mult și repede se împiedecă de creștea la el conformarea către lume: — Asemenea trăsuri, care a ajuns în repezire pe calea prăpostoasă, tot mai iute

fuge, așa-i și cu conformarea omului către lume. „Iar oamenii cei vicleni și amăgitori vor propăși spre mai rău amăgind și amăgindu-se.” (II. Tim. 3, 13.) Istoria omenimei tuturor timpurilor este plină de exemple de acestea.

b) Dară și suflete trezite sunt în acest pericol și piericolul ce-i amenință e cu atât mai mare pentru ei, cu cât mai puțin este adâncită, temeinic înrădăcinată trezirea lor; cu cât mai puțin temeinic și pe deplin s'au desfăcut ei de tot lucrul lumesc și de toată pricina lumea și tot felul de legătură cu lumea. Ei o au mai urgent de lipsă, a face trezirea lor, renoirea inimii, cugetului și ființei lor, — abzierea lor către lume și ieșirea lor din ea și depunerea tot lucrului lumesc, deplină. Pânăcând numai ceva esta pe ei sau în ei din lucrul sau ființa lumii, până atunci va avea Satana, și lumea intrare la ei; Satana și lumea îi va privi încă ca pre ai lor, nici de cum nu vor lăsa, ei se va sili cât mai mult a-i ținea tare și a-i aduce iarăși de tot sub domnia lor. Ei sunt în cel mai mare pericol pe neobservate, fără a presămți, a-i împleti iarăși tare și mai tare în lucrul cel de mai nainte lumesc, și apoi a să pierde cu lumea.

c) Și și oameni convertiți (pocăiți) renăscuți, consacrați și sfințiți lui Dumnezeu, — cari au denunțat Satanei și tot lucrului său, lumii și tuturor poftelor ei, tuturor lucrurilor trupului și fiecărui păcat cunoscut decisi cari s'au făcut părtași vieții dumnezești și ființei și naturii dumnezești și servesc lui Dumnezeu în ființa cea nouă a Duchului și au depus multe probe a credincioșiei, *pot încă iarăși deveni conformi lumii*: Viața lor spirituală poate iarăși scădea și împărtașirea lor cu Dumnezeu mai puțină deveni. Iubirea lor poate reci și zelul lor pentru Domnul și pentru onoarea lui și pentru împărăția lui slăbi și legătura lor cu Domnul deveni mai destrânsă. — Și dacă aceea — sau, dacă mergerea lor înapoi numai în unul din aceste lucruri este

observabilă, — *conformarea lor către lume de mult s'a început*.

Dacă a scăzut jertfirea pentru Domnul și iubirea către El, predarea și zelul pentru serviciul Domnului și bucuria către el, — ori unde ar căuta acela pre care-l atinde, sau și alții, și ar afla cauza: Ele sunt *dovezi evidente, sigure și nelăgăduibile a conformării lui către lume*.

Este viața rugăciunii, rugăciunea în câmară, sau în familie, sau cercetarea adunărilor de rugăciune și participarea activă în ele, sau împărtașirea în rugăciune cu alții credincioși scăzută; — sunt vremurile de rugăciune mai scurte, sau au devenit mai nepunctuale, — s'a inpușinat spiritul rugăciunii și bucuria către rugăciune atunci încă s'a făcut conformarea către lume cu mult mai descoperită.

Vremea și vremurile cetirei bibliei și a studiei și cugetării liniștită asupra cuvântului; bucuria către el și desfătarea care o dă și puterea care ne vine din el; dorința după oare biblice și a studiei comună a cuvântului cu devenit mai puțin, și aceasta arată: *conformarea către lume s'a înmulțit*.

Iubirea către comunitate, bucuria în comunitate, zelul pentru comunitate; — interesul cel cald și osteneala cea plină de predare pentru creșterea ei în spre lăuntru și spre afară și onoarea ei la proprii ei membri și la cei ce sunt afară, mulțămita cea din inimă către Domnul și către comunitate a putea aparțineea către ea, au scăzut; *creșterea conformării cu lumea a făcut aceasta*. (Continuăm.)

Întrebări biblice.

Să poate, că mulți au apucat coarnele plugului, coada săpei și alte scule, și pentru aceea numai dela puțin am căpătat respuns la întrebările din urmă; să poate înse, că și la noi este vina, că de multe ori întârzie foile cu treaba de acuma, când nu poți așa iute căpăta ceva, ca altădată, dară noi pentru a noastră întârziere cerem

scuză. Pentru acest număr nici nu am mai adus întrebări, deoarece foarte puțin interes s'a arătat. Răspunsurile cele până acum (în 18-lea main) căpătate sunt următoarele:

1. Profetul Ezekiel 5, 1; 2. Apocalips 4, 7; 6, 1—7; 13, 5—6; 3. II. Regi 17, 26; 4. II. Regi 2, 24.

Au aflat: Trinită Anuta, Cornelia și Marica, Grosan Florița, Hui Florița și Simar-ton Elena Világos 1, 2, 3, 4. Andea Nuschița și Giulita, Kürtös 1, 2, 4. Farkas Juliska și Mariska Nagylak 1, 4. Paladie Vioara și Marginean Marica Nagylak, 4. Groza Craciun T. Görböd, 4. Milos Simion și Csonka Simion Egres 1, 4. Adam Petru Marosszeleste 1, 2, 3, 4.

Din rândul trecut au rămas afara din smintă Popa Moise, Vidican Lena și Kis Juliska, Tulka 1, 2, 3, 4

POȘTA REDACȚIEI.

— Igrisau-Cinti. Astădată s'au întârziat și nici loc n'am mai avut a publica darurile americane pentru văduvele și orfanii războiului. Dără în numărul viitor vom pune. Te salut cu dragoste B.

Fr. R. I. A—a. Spune la fr. S. că un tată dela 7 copii așteapta de mai mult ca 4 ani făgăduința, ceea ce nici nu-i alta, ca Rom. 13, 8: dără toată așteptarea a fost înzădar. Acum au ajuns o vreme foarte grea, ce nu o putem nici bine descria. Salutare B.

PUBLICĂRI.

Un fiu de 13 în 14-lea an, deștept, ascultător și srguincios, ar dori sa învețe de pantofar (șuster) de s'ar afla vr'un frate ori prieten măiestru credincios, el ar merge îndată. Cine îl vrea să-i scrie condițiile și el poate merge pe probă. Adresa lui e: Ioan Frinku Ötvény Temesmegye.

Călimdarul nostru: **Patru anotimpuri** încă sa mai poate căpăta; silească se flecare să-l aibe în casă, că e interesant și folositor. Prețul 50 de fileri.

Tractatele nouă, care au apărut în limba Maghiară, Germană și Română, în limba română au apărut până acum în 9 feluri. Prețul: 2 drb. 1 filer. Să pot căpăta la: Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Cărți de cântări. „Cântările Sionului”, în piele; Biblii mari, în pânză, Noul Testament, în piele, nu să mai căpăta până după sfârșitul războiului. Fie-vă aceasta aminte!

Următoarele biblii și testamenturi în limba română se capătă cu preți mai înalt

Nr.	N u m i r e	Acum	
		K	fil.
	Orotografia academi, sa pot capata :		
691	Biblie în legatură simplă	2	—
693	— tăietura roșie	5	—
699	— în legatură de piele și lux	20	—
706	Testamente cu psalmul în ler. simplă	—	60
Nr. 698. 699. 703. 709. 710. 711. 694. 695. au trecut.			

CĂLINDARE PENTRU CETITUL BIBLIEI

Sunt tipărite și așteaptă să fie cerute de cetitorii cei ce-și iubesc biblia. Dără până acumina nu mulți le-au cerut încă. Grăbiți a le cere, că ele sunt foarte de folos atât la cetirea de casă, cât și mai ales în șeoaia. duminecală. Prețul 10 fileri și portul poștal.

Să pot căpăta la :
Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

„Evangelia și Focul” precum și „Mai este o lume”

dela George Slev, să pot căpăta la tipografia noastră în B.pesta.

Redactor responsabil :
VASILIU BERBECAR.
Editor : Tipografia Baptistilor din Ungaria.